

ພຣະຄຳພີດານິເອນ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍແປດສິບແປດ

ຈາກ Raphia ເຖິງ Panium:

ການເປີດເຜີຍຄວາມສຳຄັນໃນຄຳພະຍາກອນຂອງຍຸດທະການໃນສະໄໝບູຮານ

Jeff Pippenger

2024-04-18

ຍຸດທະການທຶຣາເຟຍ ແລະ ຍຸດທະການທຶຟານຽມ

ແມ່ນເຫດການທາງປະຫວັດສາດສອງເຫດການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນຊ່ວງເວລາ ແລະ ບໍລິບົດທີ່ຕ່າງກັນ, ແຕ່ທັງສອງຕ່າງກັນມີຄວາມສຳຄັນໃນປະຫວັດສາດຂອງຢູເດຍໃນສະໄໝໂບຮານ ແລະ ພາກພື້ນອ້ອມຂ້າງຂອງນາງ. ຍຸດທະການທຶຣາເຟຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີ 217 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ຍຸດທະການທຶຟານຽມໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີ 200 ກ່ອນ ຄ.ສ. ລະຫວ່າງອານາຈັກເຊເລວຊິດ (ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ) ແລະ ອານາຈັກບິຕເລມາອິກ (ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້). ຍຸດທະການທັງສອງນີ້ຖືກລະບຸໄວ້ໃນຂໍ້ທີ 11 ຫາ 15 ຂອງດານິເອນ ບົດທີ 11. ຍຸດທະການທັງສອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກ່ອນການກະບົດມັກຄາບໃນປີ 167 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ຍຸດທະການແຫ່ງປານຽມໄດ້ຮັບຊື່ມາຈາກລັກສະນະພູມສາດທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງ ຄືພູປານຽມ ບ່ອນທີ່ການປະທະກັນນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ຊື່ປານຽມ ມີທີ່ມາຈາກພະເຈົ້າປານໃນຕຳນານກຣີກ ຜູ້ທີ່ມີພຣະວິຫານຫຼັກຖືກອຸທິດແດ່ທ່ານຢູ່ນັ້ນ. ສະຖານທີ່ນັ້ນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກວ່າ ປານຽມ ເນື່ອງຈາກຄວາມເກືອບໂຍງຂອງມັນກັບການນະມັດສະການປານ. ກຸ່ມອາຄານພຣະວິຫານນັ້ນມັກຖືກເອີ້ນວ່າ ສະຖານບໍລິສຸດຂອງປານ ເພື່ອເນັ້ນບົດບາດຂອງມັນໃນຖານະເປັນສະຖານທີ່ເຫຼ່ອຄວາມສັກກາລະ ແລະ ການນະມັດສະການທີ່ອຸທິດແດ່ພະເຈົ້າປານ. ຄຳວ່າ "ນິມຟາອຽມ" ໝາຍເຖິງອະນຸສາວະລີທີ່ ສັກກາຣະສະຖານທີ່ອຸທິດແດ່ພວກນາງພົ້ນໄປໃນສາສະໜາກຣີກ ແລະ ໂຣມັນໂບຮານ. ກຸ່ມອາຄານພຣະວິຫານທີ່ປານຽມປະກອບມີຖ້ຳ ແລະ ນ້ຳພຸຕາມທຳມະຊາດ ຊຶ່ງເຄີຍຖືກເຊື່ອວ່າເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງພວກນິມຟ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ບາງຄັ້ງສະຖານທີ່ນີ້ຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ນິມຟາອຽມແຫ່ງປານຽມ.

ຫຼັງຈາກເມືອງນັ້ນໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລະຂະຫຍາຍໂດຍເຮໂຣດ ຟີລິບ ບຸດຂອງເຮໂຣດຜູ້ຍິງໃຫຍ່, ມັນຈຶ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກວ່າ ເຊຊາເຣຍ ຟີລິບປອຍ ເພື່ອເປັນກຽດແດ່ຈັກກະພັດໂຣມັນ ຊື່ອອກສຽດສ ແລະເຮໂຣດ ຟີລິບເອງ. ກຸ່ມພຣະວິຫານເປັນສູນກາງທາງສາສະໜາທີ່ສຳຄັນພາຍໃນເມືອງນີ້.

ໃນລະຫວ່າງການຄອງລາດຂອງຈັກກະພັດ Augustus, ພຣະວິຫານນັ້ນໄດ້ຖືກອຸທິດຂຶ້ນໃໝ່ ຫຼື ບ່ຽນນາມໃໝ່ເພື່ອເປັນກຽດແດ່ Augustus, ອັນເປັນການສະທ້ອນເຖິງລັດທິບູຊາຈັກກະພັດ ແລະ ການຜະສານເອົາປະຕິບັດທາງສາສະໜາຂອງໂຣມັນເຂົ້າໃນພູມທັດທາງສາສະໜາຂອງທ້ອງຖິ່ນ. ບໍລິເວນໃກ້ນະຄອນບູຮານ Caesarea Philippi, ບ່ອນທີ່ຕັ້ງຂອງພຣະວິຫານຂອງ Pan, ບາງຄັ້ງໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າ "ປະຕູແຫ່ງນະລົກ" ຫຼື "ປະຕູແຫ່ງ Hades."

ໃນຂໍ້ທີສິບຫົກເຖິງສິບເກົ້າແຫ່ງດານິເອນບົດທີ 11

ໄດ້ມີການນຳສະເໜີເຖິງເຂດພູມສາດສາມແຫ່ງຂອງການພິຊິດ

ທີ່ໂຣມນອກຣີດຕ້ອງເອົາຊະນະເພື່ອຈະສະຖາປະນາຕົນເອງເປັນອານາຈັກທີ່ສືບຕໍ່ໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ ແລະເປັນກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອໃນບົດນັ້ນ. ໃນຂໍ້ທີສິບຫົກ ນາຍພົນໂຣມຊື່ ປອມເປອີ ຖືກລະບຸວ່າເປັນຜູ້ພິຊິດຊື່ເຮຍໃນປີ 65 BC ແລະຕໍ່ມາພິຊິດເຢຣຊາເລັມໃນປີ 63 BC.

ຂໍ້ທີສິບເຈັດເຖິງສິບເກົ້າໄດ້ລະບຸການພິຊິດເອຢິບຂອງ Julius Caesar

ຊຶ່ງເປັນອຸປະສັກປະການທີ່ສາມໃນບັນດາອຸປະສັກທັງສາມ. ຍຸດທະການແຫ່ງ Actium ໃນປີ 31 BC

ເປັນເຄື່ອງໝາຍຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສາມຮ້ອຍຫົກສິບປີທີ່ໂຮມນອກຮົດຈະປົກຄອງຢ່າງສູງສຸດ
ໃນການສຳເລັດຕາມຂໍ້ທຳລາຍສື່ແຫ່ງດານໂອນບົດທີ 11.

ໃນຂໍ້ທຳລາຍ ການປົກຄອງຂອງອອກສຕັສ ຊີຊາ ຖືກລະບຸໄວ້, ແລະໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະສູດ.
ຕໍ່ມາໃນຂໍ້ທຳລາຍເອັດ ແລະ ຂໍ້ທຳລາຍສອງ ການປົກຄອງຂອງທິເບຣຣີອັສ ຊີຊາຜູ້ຊົ່ວຮ້າຍ ຖືກລະບຸໄວ້,
ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງເປັນການກຳນົດໝາຍເຖິງການຖືກຄັງໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນຂອງພຣະຄຣິດ. ໃນຂໍ້ທຳລາຍສາມ
ພັນທະສັນຍາທຳລາຍຢືນຍົງມັກຄາບໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບໂຮມນອກສາສະໜາ ຖືກລະບຸໄວ້, ແລະດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ກະແສແຫ່ງປະຫວັດສາດທີ່ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນຂໍ້ທຳລາຍເອັດຈຶ່ງຖືກຢຸດໄວ້,
ແລະການບັນຍາຍທາງປະຫວັດສາດກໍຍື່ນກັບໄປສູ່ຊ່ວງປີ 161 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຫາ 158 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ຂໍ້ທຳລາຍສາມເປັນຕົວແທນຂອງສາຍຕະກູນຂອງພວກແມັກຄາບ,
ແລະເຖິງແມ່ນວ່າຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ໃຫ້ລາຍລະອຽດທັງໝົດຂອງສາຍຄຳພະຍາກອນຂອງພວກເຂົາ,
ແຕ່ບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດໄດ້ໃຫ້ໄວ້. ໃນປີ 217 BC ໄດ້ເກີດຢຸດທະການແຫ່ງ Raphia,
ແລະພາຍຫຼັງເຫດການນັ້ນ ກະສັດເດັກນ້ອຍອົງໜຶ່ງໄດ້ປະໂຫຍັດຢືນຢູ່ໃນສະພາບອ່ອນໄຫວ. ເມື່ອກະສັດເຊລຸຊິດ
ແລະ ກະສັດກຣີກໄດ້ວາງແຜນເພື່ອຈັດການກັບກະສັດເດັກນ້ອຍນັ້ນໃນປີ 200 BC,
ໂຮມໄດ້ແຈກເຂົ້າມາໃນປະຫວັດສາດ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ພິພິດພິດກັບກະສັດເດັກນ້ອຍແຫ່ງອີຢິບ. ໃນບົດບອກນັ້ນ
ຢຸດທະການແຫ່ງ Panium ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ຈາກນັ້ນໃນປີ 167 BC
ສົງຄາມກອງໂຈນຂອງພວກແມັກຄາບໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ.

ການກະບົດຂອງມັກຄາບເຢຍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນທຶມອີງໂມເດອິນໃນປີ 167 ກ່ອນ ຄ.ສ.,
ແລະມັນປະກອບດ້ວຍການທຳລາຍພວກມັກຄາບເຢຍບ່ຽງແຕ່ຕໍ່ສູ້ກັບຈັກກະພັດເຊເລວຊິດເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ຍັງຕໍ່ສູ້ກັບຊາວຢິວທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຕັດສິນວ່າເປັນພັນທະມິດກັບພວກເຊເລວຊິດດ້ວຍ.
ການກະບົດນີ້ມີແຮງຈູງໃຈທາງສາສະໜາ, ແລະມັນໄດ້ຖືກດຳເນີນຕໍ່ສູ້ທັງພາຍໃນແລະພາຍນອກ. ໃນປີ 164
ກ່ອນ ຄ.ສ. ພວກມັກຄາບເຢຍໄດ້ຖືກລາຍພຣະວິຫານຄືນໃໝ່,
ແລະເຫດການນີ້ໄດ້ຮັບການລະນຶກໂດຍການສະຫຼອງຮາກຄາຂອງຊາວຢິວ. ໃນປີນັ້ນ ອັນຕີໂອຄັສ ເອເຟຟາເນສ
ຜູ້ອຸ້ມສ້າງໄດ້ເສຍຊີວິດ. ຈາກນັ້ນ ຕັ້ງແຕ່ປີ 161 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຫາ 158 ກ່ອນ ຄ.ສ. "ພັນທະສັນຍາ"
ຂອງຂໍ້ທຳລາຍສາມ ໄດ້ຖືກເຂົ້າຮ່ວມກັບໂຮມ.

ການກ່າວເຖິງພວກ Maccabees ໂດຍກົງເທົ່ານັ້ນ, ການກະບົດຂອງພວກເຂົາ
ແລະພັນທະມິດຂອງພວກເຂົາກັບ Rome, ພົບໄດ້ໃນຂໍ້ທຳລາຍສາມ, ແຕ່ປະຫວັດຂອງລາຊະວົງນັ້ນ, ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ
ລາຊະວົງ Hasmonean, ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນທີ່ Modein ໃນປີ 167 BC,
ແລະດຳເນີນຕໍ່ມາຈົນເຖິງເວລາແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນ. ຜູ້ແທນຄົນສຸດທ້າຍຂອງລາຊະວົງ Hasmonean
ແມ່ນພວກ Pharisees ໃນຍຸກສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ. ດັ່ງນັ້ນ,
ຈຶ່ງມີແນວເສັ້ນພະຍາກອນຂອງປະຫວັດສາດຂອງສາສະໜາຢິວທີ່ເສຍອີ່ມຖອຍ
ຕາມທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍພວກ Maccabees, ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມໃນປີ 167 BC ທີ່ການກະບົດແຫ່ງ Modein,
ແລະສິ້ນສຸດລົງໃນຂໍ້ທຳລາຍເອັດ ແລະຂໍ້ທຳລາຍສອງ ເມື່ອພຣະເຢຊູຖືກຕັ້ງໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ.

ປະຫວັດສາດຂອງພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງຈຸດຫັ້ນເຫຼົ້າໃນຂໍ້ທຳລາຍສາມ ເມື່ອໂຮມ, ເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ໂດຍຜ່ານບອມເບ, ໄດ້ພິຈຸລິດເຢຣູຊາເລັມ. ແຮງຈູງໃຈຫຼັກຂອງເຂົາໃນການນຳການທຳລາຍມາສູ່ເຢຣູຊາເລັມໃນເວລານັ້ນ
ແມ່ນການຂັດແຍ້ງລະຫວ່າງສອງຝ່າຍຂອງລາຊະວົງຮາສໂມເນຍນ. ນັບແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ (63 ກ່ອນ
ຄ.ສ.), ຢູດາໄດ້ຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງຂອງໂຮມ. ຕາມຄຳພະຍາກອນ
ລາຊະວົງຮາສໂມເນຍນຂອງມັກຄາບໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຢຸດທະການໂມເດອິນໃນປີ 167 ກ່ອນ ຄ.ສ.,
ແລະຕໍ່ມາໄດ້ຖືກນຳໄປຢູ່ໃຕ້ການຄອບງຳຂອງໂຮມໃນປີ 63 ກ່ອນ ຄ.ສ.
ຫຼັງຈາກຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງປະຫວັດສາດນັ້ນໄມ້ດົນ ພວກມັກຄາບໄດ້ລົດເລີ່ມ ແລະໄດ້ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບໂຮມ

ຈາກປີ 161 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຫາ 158 ກ່ອນ ຄ.ສ. ພວກເຂົາຢູ່ໃຕ້ການຄອບງຳຂອງໂຣມ ນັບແຕ່ປີ 63 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຈົນເຖິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະການທຳລາຍເຢຣຸຊາເລມຢ່າງສຸດທ້າຍໃນປີ 70.

ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງພວກມັກຄາບີເດມັນເສັ້ນທາງຂອງສາສະໜາຢິວທີ່ເສືອມຖອຍອອກຈາກຄວາມເຊື່ອ, ແລະດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງຂອງເສັ້ນທາງແຫ່ງໂບຣແຕສຕັນທີ່ເສືອມຖອຍອອກຈາກຄວາມເຊື່ອ. ນັບແຕ່ຍຸດທະການທີ່ Panium ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນຂໍ້ສັບທົກ ເຫດການແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງປີ 200 BC, 167 BC, 164 BC, ແລະພັນທະມັດຈາກ 161 BC ຫາ 158 BC

ຈະຖືກທຳຊ້ຳອີກໃນປະຫວັດສາດຂອງໂບຣແຕສຕັນທີ່ເສືອມຖອຍອອກຈາກຄວາມເຊື່ອ.

ຫຼັກໝາຍເຫຼົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດຂອງປະທານາທິບໍດີອີງທິເບດ ຜູ້ທີ່ເປັນມາຈາກເຈັດ

ກ່ອນໜ້າກົດໝາຍວັນອາທິດ. ປີ 200 BC ເປັນຕົວແທນຂອງເສັ້ນທາງພາຍນອກຂອງເຂົ້າສັດພັກຮິໂຟບລິກັນໃນຄວາມສຳພັນກັບປີ 167 BC

ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງເສັ້ນທາງພາຍໃນຂອງເຂົ້າສັດໂບຣແຕສຕັນທີ່ເສືອມຖອຍອອກຈາກຄວາມເຊື່ອ.

ເຫດໝາຍເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແຕ່ແລ້ວຖືກຊ່ອນໄວ້ພາຍໃນແນວປະຫວັດສາດຂອງລາຊະວົງ Hasmonean, ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມມັນກໍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ຂອງຂໍ້ສັບທົບໃນດານເຮືອນບົດທີ່ສັບເອັດ. ມັນເປັນແນວໜຶ່ງທີ່ເປັນສ່ວນຂອງ "ສ່ວນນີ້ແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງດານເຮືອນທີ່ກ່ຽວກັບວັນສຸດທ້າຍ."

ຄວາມຈິງທີ່ວ່າສາສະໜາຢິວສະຫລອງ Hanukkah ເພື່ອລະນຶກເຖິງການກະບົດຂອງພວກ Maccabees ນັ້ນບໍ່ໄດ້ກຳນົດໃຫ້ພວກ Maccabees ເປັນຄົນຊອບທຳ. ເນື່ອງຈາກການກະບົດ ພຣະສະຫງ່າລາສີ shekinah ບໍ່ຄ່ອຍກັບຄືນສູ່ພຣະວິຫານທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ຫຼັງຈາກການເປັນເຊລຊີເຈດຕິນີ້.

ຂ່າວສານພະຍາກອນສຸດທ້າຍໄດ້ມາໂດຍຜ່ານ Malachi ປະມານສອງສະຕະວັດກ່ອນພວກ Maccabees.

ປະຫວັດຂອງພວກ Maccabees ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາຍອມໃຫ້ຜູ້ນຳທາງການເມືອງຂອງຕົນ

ປະຕິບັດໜ້າທີ່ເປັນປະໂລຫິດໃຫຍ່ດ້ວຍ ຊຶ່ງເປັນບາບຢ່າງດຽວກັນກັບທີ່ Ptolemy

ຊາວອີຢິບໄດ້ພະຍາຍາມກະທຳ ແລະທີ່ກະສັດ Uzziah ກໍໄດ້ພະຍາຍາມກະທຳເຊັ່ນກັນ. ປະເພນີລະບຸວ່າ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຂ້າແຊກແຊງເພື່ອຂັດຂວາງ Ptolemy ຈາກການກະທຳອັນລ່ວງລະເມີດສົງຄວາມນັ້ນ

ແລະພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າລະບຸຢ່າງຊັດເຈນໂດຍກົງວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຂ້າແຊກແຊງແທ້ເມື່ອກະສັດ Uzziah

ພະຍາຍາມປະຕິບັດພາລະງານຂອງປະໂລຫິດແລະກະສັດ. ຜົນສຸດທ້າຍຂອງລາຊະວົງຂອງພວກເຂົາຄືພວກ

Pharisees. ບໍ່ມີເຫດຜົນໃດເລີຍທີ່ຈະສະຫຼຸບວ່າ ພວກ Maccabees ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ ເຖິງແມ່ນວ່າຊາວຢິວໃນສາສະໜາຢິວສະໄໝປັດຈຸບັນອາດຈະຍຶດຖືພວກເຂົາໄວ້ດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບທາງປະຫວັດສາດ.

ການປະຕິຮູບຜ່າຍໂປຣເຕສແຕນໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນສະໄໝຂອງລູເທີ,

ແລະເປັນການພັດທະນາທີ່ກ້າວໜ້າໄປເປັນລຳດັບ. ມັນບໍ່ແມ່ນປະເພນີໃໝ່, ເພາະພຣະເຢຊູ

ແລະບັນດາສາວົກຂອງພຣະອົງກໍເປັນຜ່າຍໂປຣເຕສແຕນ.

ມັນເປັນການຕົ້ນຂຶ້ນຈາກຄວາມມັດແຫ່ງປະຫວັດສາດ ທີ່ລູເທີ ແລະນັກປະຕິຮູບຄົນອື່ນໆໄດ້ຖືກບຸກໃຫ້ຕົ້ນຂຶ້ນ.

ຈຸດສູງສຸດຂອງການປະຕິຮູບທີ່ກ້າວໜ້ານັ້ນຄືຂະບວນການມິນເລີເຮດ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ຕ້ອງການບຸກນັກປະຕິຮູບຍຸກຕົ້ນໃຫ້ຕົ້ນຕໍບາບຂອງບາບໃລນເທົ່ານັ້ນ,

ແຕ່ພຣະອົງຊົງປະສົງນຳພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ຄວາມເຂົ້າໃຈອັນຄົບຖ້ວນເກືອບກັບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ,

ແລະພຣະກົດຂອງພຣະອົງໃນສະຖານບໍລິສຸດແຫ່ງສະຫວັນ. ໃນວັນທີ 19 ເມສາ 1844

ພວກໂປຣເຕສແຕນໄດ້ປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການປະຕິຮູບ

ແລະໄດ້ກ້າຍເປັນຜ່າຍໂປຣເຕສແຕນທີ່ຕົກຕ່ຳ.

ເຫຼົ່າ Millerites ຜູ້ສັດຊື່ໃນເວລານັ້ນໄດ້ຮັບ "ເສື້ອຄຸມ" ແລະຖືກນຳພາເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງບໍລິສຸດທີ່ສຸດ

ເພື່ອໃຫ້ງານນັ້ນສຳເລັດ ແລະກາຍເປັນຄຣິສຕຽນ Protestant ທີ່ສຸກໆອມ. ໃນປີ 1863

ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເສືອຄຸມນັ້ນ ໂດຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ໄດ້ວາງເສືອຄຸມແຫ່ງ Protestantism ລົງ
ແລະໄດ້ຮັບເອົາເສືອຄຸມຂອງ Laodicea.

ໃນຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້ນ,
ຊຶ່ງໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນສອງສິບສອງປີຫຼັງຈາກວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001, ໃນປີ 2023, ສົງໂຕແຫ່ງເຜົ່າ Judah
ກຳລັງເປີດຜະນຶກຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນປີ 2001 ແກ້ປະຫວັດອັນຖືກບິດບັງຂອງຂໍ້ສືບໃນ Daniel
ບົດທີສິບເອັດ, ຊຶ່ງເປັນປະຫວັດຕັ້ງແຕ່ການລົ້ມສະລາຍຂອງສະຫະພາບ Soviet ໃນປີ 1989
ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໂງ່ນ. ໃນການກະທຳນີ້ ພຣະອົງໄດ້ເປີດຜະນຶກປະຫວັດຂອງ
Judaism ທີ່ເສືອມຖອຍ ໃຫ້ເປັນສັນຍາລັກຂອງ Protestantism ທີ່ເສືອມຖອຍ.

ທັງສອງສາຍຂອງຊົນຊາດທີ່ຫຼັກຈາກພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນພວກຢູດາທີ່ເປັນຕົວອັກສອນ ຫຼື
ຢູດາທາງວິນຍານ (ທັງສອງເປັນແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດ), ລ້ວນສົນສຸດລົງທຶກການພິຈາລະນາຄຸນຄ່າ
ສາຍທຳອິດໃນປີ 63 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລະ ສາຍຫຼັງໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນບໍ່ລຳ.
ທັງສອງສາຍເປັນຕົວແທນຂອງສັງຄາມທີ່ຖືກຜັກດັບໂດຍຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາທີ່ຫຼົງຜິດ.
ທັງສອງສາຍເປັນຕົວແທນຂອງສັງຄາມຕໍ່ຕ້ານບັດຊະຍາທາງສາສະໜາຂອງກຣີ, ແລະ
ໃນທີ່ສຸດທັງສອງສາຍກໍ່ນຳໄປສູ່ການທົດສອບທີ່ຫຼັກຈາກຢູດາທີ່ອຳນາດຂອງໂຣມ.
ຂ້າພະເຈົ້າລະບຸການຮັບສາມຄັ້ງໃນຂໍ້ທີ່ສືບວ່າເປັນຕົວແທນຂອງການລົ້ມສະລາຍຂອງສະຫະພາບໂຊວຽດໃນປີ
1989, ສັງຄາມຢູຄຣຽນ, ແລະ ບານອີກ ໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ
ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການຮັບສາມຄັ້ງນັ້ນກັບສັງຄາມໂລກທັງສາມ.

“ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄຳເຕືອນເຖິງອັນຕະລາຍທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ;
ຖ້າຄຳເຕືອນນີ້ຖືກເມື່ອນເສຍ, ໂລກໂບຣແຕສແຕນຈະຮູ້ວ່າແທ້ຈິງແລ້ວຈຸດປະສົງຂອງໂຣມແມ່ນຫຍັງ
ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອມັນສາຍເກີນໄປທີ່ຈະໝູ່ພັນຈາກບ່ວງແຮ້ວ. ນາງກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງງຽບງາມເຂົ້າສູ່ອຳນາດ.
ຄຳສອນຂອງນາງກຳລັງສົ່ງອົດທິພົນຂອງມັນໃນຫໍປະຊຸມນິຕິບັນຍັດ, ໃນບັນດາຄຣິດຕະຈັກ,
ແລະໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ. ນາງກຳລັງສົ່ງສົມບັນດາສົງບຸກສ້າງອັນສູງສົ່ງແລະແໜ້ນໜາຂອງນາງຂຶ້ນ,
ໃນບ່ອນລັບເລັກອັນບິດບັງຂອງສົງເຫຼົ່ານັ້ນ ການຂົ່ມເຫັງຢ່າງໃນອະດີດຂອງນາງຈະຖືກທຳລາຍອີກ.
ຢ່າງລັບງແລະໂດຍທົບມືຜູ້ໃດສົ່ງໄສ, ນາງກຳລັງເສີມກຳລັງຂອງນາງໃຫ້ແຂງແຮງຂຶ້ນ
ເພື່ອສົ່ງເສີມເປົ້າໝາຍຂອງນາງເອງ ເມື່ອເວລາສຳລັບນາງທີ່ຈະລົງມາຈົບຕົວມາເຖິງ.
ທັງໝົດທີ່ນາງປາຖະໜາກໍ່ຄືໝືນອັນເປັນປະໂຫຍດ, ແລະບັດນີ້ຈະນັບກຳລັງຖືກມອບໃຫ້ນາງຢູ່ແລ້ວ.
ອີກບັດພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນ ແລະຈະໄດ້ຮູ້ສຶກ ວ່າຈຸດປະສົງຂອງອົງປະກອບແຫ່ງໂຣມແມ່ນຫຍັງ.
ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ຈະເຊື່ອແລະເຊື່ອຟັງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ
ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈະປະສົບການຕຳໜິດແລະການຂົ່ມເຫັງ.” The Great Controversy, 581.

ນັບແຕ່ຂໍ້ທີ່ສືບ ຊຶ່ງຊີ້ເຖິງການລົ້ມສະລາຍຂອງສະຫະພາບໂຊວຽດໃນປີ 1989 ຈົນເຖິງຍຸດທະການທີ່ Panium
ໃນຂໍ້ທີ່ສືບຫ້າ, ອຳນາດສັນຕະບາບາໄດ້ “ເສີມກຳລັງຂອງນາງໃຫ້ແຂງແຮງຂຶ້ນເພື່ອຜະລິດຜົນປະໂຫຍດແກ່ເບົາ
ໝາຍຂອງນາງເອງເມື່ອເວລາທີ່ນາງຈະລົງມາຈົບຕົວມາເຖິງ.”

ຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ຖືກສະພາບການແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ເປັນ “ບ້ວງແຮ້ວ” ຊຶ່ງອຳນາດສັນຕະບາບາໄດ້ຕຽມໄວ້
ແລະຈະບໍ່ສາມາດ “ຫຼົບໜີ” ໄດ້. ໃນການປະຈັນບານຂຶ້ນສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຍຸດທະການທີ່
Panium, ຮູບຈຳລອງຂອງສັດຮ້າຍຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ.
ການກຳລັງຂອງຮູບຈຳລອງນັ້ນແມ່ນບົດທົດສອບຂຶ້ນສຸດທ້າຍສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

“ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສຳແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ
ຮູບຂອງສັດຮ້າຍຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນກ່ອນເວລາແຫ່ງການທົດລອງຈະເປີດລົງ;
ເພາະວ່າຈະເປັນການທົດສອບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ໂດຍທີ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງນີ້ຈະດອນຂອງເຂົາຈະຖືກຕັດສິນ. ... ໃນພຣະນິມົດ 13

ຫົວຂໍ້ນີ້ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນ; [ພຣະນິມິດ 13:11–17, ອ້າງຄຳຟີ].”

“ນີ້ແມ່ນການທົດສອບທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງປະສົບກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຖືກປະທັບຕາ. ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ພັດສະດຸຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງຕົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ແລະປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບວັນຊະບາໃຕ້ອັນບອມແປງ ຈະຢືນຢູ່ໃຕ້ທຸງຂອງພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ Jehovah ແລະຈະໄດ້ຮັບຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະຖົມຄວາມຈິງທີ່ມີຕົນກຳເນີດຈາກສະຫວັນ ແລະຍອມຮັບວັນຊະບາໃຕ້ແຫ່ງວັນອາທິດ ຈະໄດ້ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

ການກ່າວຂຶ້ນຂອງຮູບຈຳລອງຂອງສັດຮ້າຍ

ໄດ້ຖືກສະແດງແທນໂດຍຊ່ວງເວລາທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາຂອງໂຣມ.

ເຂົ້າສັດໂປຣເຕສແຕນຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາ ໄດ້ກ້າຍເປັນບັນດາທິດາຂອງໂຣມໃນປີ 1844, ແລະຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງປະຫວັດຂອງພວກນາງ ກໍຖືກທຳຊ້ຳອີກໃນຕອນທ້າຍແຫ່ງປະຫວັດຂອງພວກນາງ ເມື່ອພວກນາງຕັດສິນໃຈອີກຄັ້ງທີ່ຈະລຽນແບບມານດາຂອງພວກນາງ.

“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ສັດຮ້າຍທີ່ມີສອງເຂົານັ້ນມີບາກດັງມັງກອນ, ແລະອຳນາດຂອງມັນຢູ່ໃນຫົວຂອງມັນ, ແລະຄຳສັ່ງຈະອອກຈາກບາກຂອງມັນ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ເຫັນແມ່ແຫ່ງຍິງໃສ່ເພນີທັງຫລາຍ; ວ່າແມ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນບັນດາລູກສາວ, ແຕ່ແຍກຕ່າງຫາກ ແລະໂດດເດັ່ນອອກຈາກພວກນາງ. ນາງໄດ້ມີຄຸນສະໄໝຂອງນາງແລ້ວ, ແລະມັນໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປແລ້ວ, ແລະບັນດາລູກສາວຂອງນາງ, ຄົນກ້າຍໂປຣເຕສແຕນ, ແມ່ນຜູ້ຕັ້ງໄປທີ່ຈະຂຶ້ນສູ່ເວທີ ແລະສະແດງອອກຊຶ່ງຈິດໃຈອັນດຽວກັນທີ່ໄດ້ເລີ່ມເຄີຍມີ ເມື່ອນາງໄດ້ຂຶ້ນແຫ່ງພວກວິສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ໃນຂະນະທີ່ແມ່ກຳລັງຖອຍຫຼັງລົງໃນອຳນາດ, ບັນດາລູກສາວກໍກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແລະໃນໄມ້ຊ້ຳພວກນາງຈະໃຊ້ອຳນາດທີ່ໄດ້ເລີ່ມເຄີຍໃຊ້ມາແຕ່ກ່ອນ.”

“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ຄຣິສຕະຈັກແຕໃນນາມ ແລະ ພວກແອດເວັນຕິສ໌ແຕໃນນາມ ເໝືອນດັ່ງຢູດາ ຈະຫັກຫຼັງພວກເຮົາໃຫ້ແກ່ພວກຄາທອລິກ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ອິດທິພົນຂອງພວກເຂົາມາຕໍ່ຕ້ານຄວາມຈິງ. ເມື່ອນັ້ນ ພວກວິສຸດຊົນຈະເປັນຊົນພວກນ້ອຍທີ່ບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ, ຊຶ່ງພວກຄາທອລິກຮູ້ຈັກພຽງໜ້ອຍ; ແຕ່ບັນດາຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ພວກແອດເວັນຕິສ໌ແຕໃນນາມ ຜູ້ຮູ້ຈັກຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຂະຫນຽມຂອງພວກເຮົາ (ເພາະພວກເຂົາກຽດຊົງພວກເຮົາເນື່ອງຈາກວັນຊະບາໃຕ້, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໂຕ້ແຍ້ງຫັກລ້າງມັນໄດ້) ຈະຫັກຫຼັງພວກວິສຸດຊົນ ແລະ ຈະລາຍງານພວກເຂົາຕໍ່ພວກຄາທອລິກວ່າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ສະຖາບັນຂອງປະຊາຊົນ; ນັ້ນຄື ວ່າພວກເຂົາຖືຮັກສາວັນຊະບາໃຕ້ ແລະ ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ວັນອາທິດ.”

“ແລ້ວພວກຄາທອລິກຈະສັ່ງໃຫ້ພວກໂປຣເຕສແຕນດຳເນີນຕົວໄປ, ແລະອອກກົດບັນຍັດວ່າ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຖືຮັກສາວັນທຳອິດຂອງອາທິດ ແທນວັນທີ່ຈັດ ຈະຖືກປະຫານຊີວິດ. ແລະພວກຄາທອລິກ ຜູ້ຊົງມີຈຳນວນຫຼາຍ ຈະຢືນຊ້າງພວກໂປຣເຕສແຕນ.

ພວກຄາທອລິກຈະມອບອຳນາດຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ຮູບຂອງສັດຮ້າຍ.

ແລະພວກໂປຣເຕສແຕນຈະກະທຳເໝືອນທີ່ໄດ້ເລີ່ມຂອງພວກເຂົາໄດ້ກະທຳມາກ່ອນໜ້າພວກເຂົາ

ເພື່ອທຳລາຍພວກວິສຸດ. ແຕ່ກ່ອນທີ່ກົດບັນຍັດຂອງພວກເຂົາຈະນຳຜົນຫຼີກດີຜົນ,

ພວກວິສຸດຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນໄດ້ຍພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ.” Spalding and Magan, 1, 2.

ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນມີສອງກຸ່ມຂອງຜູ້ທີ່ເປັນ “ນາມມະຍົດ,” ຊຶ່ງໝາຍເຖິງ “ມິດຕະພາບໃນນາມເທົ່ານັ້ນ,”

ຜູ້ທີ່ຫັກຫຼັງຜູ້ສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພວກຄາທອລິກ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ Ellen White

ກ່ຽວກັບຄຣິດຕະຈັກນາມມະຍົດ ແລະ Adventists ນາມມະຍົດ

ແຕກຕ່າງຈາກສົງຄ໌ພວກນັ້ນແທ້ຈິງແລ້ວເປັນຕົວແທນໃນວັນສຸດທ້າຍ, ເພາະວ່າຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນາງ

“Adventist ນາມມະຍົດ”

ຈະໝາຍເຖິງຄຣິດສະຕຽນຜູ້ປະກາດວ່າຕົນເຊື່ອໃນການສະເດັດກັບມາຂອງພຣະຄຣິດ.

ແຕ່ພວກຜູ້ພະຍາກອນກ່າວເຖິງວັນສຸດທ້າຍຫຼາຍກວ່າວັນເວລາທີ່ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່ ແລະ “Adventist
ນາມມະຍົດ” ໃນວັນສຸດທ້າຍ ເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິດຕະຈັກ Seventh-day Adventist ແຫ່ງ Laodicea,
ແລະຄຣິດຕະຈັກນາມມະຍົດທັງຫຼາຍກໍຄືລູກຫຼານຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ກ້າຍເປັນບັນດາທິດາຂອງໂຮມໃນປີ 1844.

ຊາວແອດເວນຕິສຕ໌ວັນທິຈັດຈະຊົງ “ປະຊາຊົນທີ່ບໍ່ເປັນທຣູ້ຈັກ,” ຜູ້ຊົງເປັນຕົວແທນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພາະວ່າເຂົາທັງຫຼາຍ “ບໍ່ສາມາດຫັກລ້າງຄວາມຈິງເລື່ອງວັນຊະບາໂຕໄດ້,”

ຊົງເປັນຕົວແທນຂອງວັນຊະບາໂຕແຫ່ງການພັກຂອງແຜ່ນດິນ.

ຄຣິສຕະຈັກແອດເວນຕິສຕ໌ວັນທິຈັດປະກາດຕົນວ່າຍົດຖືວັນທິຈັດເປັນວັນນະມັດສະການ,
ແຕ່ໃນວາລະສຸດທ້າຍ ວັນຊະບາໂຕທີ່ເຂົາທັງຫຼາຍບໍ່ສາມາດຫັກລ້າງໄດ້ນັ້ນຄື “ເຈັດເທົ່າ,” ໃນ ເລວິນຕິ ບົດ 26,
ຊົງເປັນຄວາມຈິງພື້ນຖານປະການທຳອິດທີ່ເຂົາປະຕິເສດໃນປີ 1863.

ຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ທີ່ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່ ກຳລັງຊືບອກເຖິງພະລັງງານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ກຽດເນື່ອງກັບ
ບປະຫວັດສາດຊົງເລີນຕົ້ນດ້ວຍກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວໆນີ້,

ແຕ່ປະຫວັດສາດແຫ່ງການທົດສອບຄັ້ງສຸດທ້າຍ ຊົງຕິດຕາມຫຼັກກົດໝາຍວັນອາທິດນັ້ນ

ຈະສຳເລັດຂຶ້ນກ່ອນພາຍໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ. ໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ

ສະຫະລັດອາເມລິກາຈະບັງຄັບໃຫ້ທົ່ວໂລກສ້າງຮູບຈຳລອງແກ່ສັດຮ້າຍ,

ແຕ່ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະບັນລຸໝາຍນັ້ນ

ພວກເຂົາຈະໄດ້ສ້າງຮູບຈຳລອງແກ່ສັດຮ້າຍຂຶ້ນແລ້ວພາຍໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ.

“ເມື່ອອາເມລິກາ, ແຜ່ນດິນແຫ່ງເສລີພາບທາງສາສະໜາ,

ຈະຮ່ວມມືກັບສັນຕະປາປາໃນການບັງຄັບມະໃນທຳ ແລະ

ບົບບັງຄັບມະນຸດໃຫ້ຖືກຍຸດວັນຊະບາໂຕອັນຈອມປອມ,

ປະຊາຊົນຂອງທຸກປະເທດທົ່ວໂລກຈະຖືກນຳໃຫ້ຕິດຕາມແບບຢ່າງຂອງນາງ.” Testimonies, volume 6,
18.

“ບັນດາຊາດຕ່າງປະເທດຈະດຳເນີນຕາມແບບຢ່າງຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ.

ແມ່ນວ່ານາງເປັນຜູ້ນຳອອກໜ້າ,

ແຕ່ວິກິດການອັນດຽວກັນນັ້ນຈະມາເຖິງປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃນທຸກພາກສ່ວນຂອງໂລກ.” Testimonies,
volume 6, 395.

ການທົດສອບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ເກີດຂຶ້ນກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດ,

ເພາະວ່າໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ ເວລາແຫ່ງການທົດລອງຈະບົດລົງສຳລັບຊາວແອດເວນຕິສຕ໌ວັນທິຈັດ.

ການທົດສອບນີ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຮູບຂອງການກໍ່ຕັ້ງຮູບສັດຮ້າຍ,

ແລະຮູບສັດຮ້າຍນັ້ນຄືການປະສົມປະສານລະຫວ່າງສາສະໜາຈັກກັບລັດ,

ໂດຍທີ່ສາສະໜາຈັກເປັນຜ່າຍຄວບຄຸມຄວາມສຳພັນນັ້ນ.

ເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກໂປຣເທສແຕນໄດ້ກ້າຍເປັນບຸດສາວຂອງໂຮມໃນປີ 1844,

ແລະບຸດສາວກໍເປັນພາບລັກຂອງມານດາຂອງນາງ,

ພວກໂປຣເທສແຕນຜູ້ຫຼົງຫຼັງຈະກະທຳກົດຈະການທີ່ຂະໜານກັນໃນວາລະສຸດທ້າຍ,

ເພາະພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ຈຸດເລີນຕົ້ນຂອງສິ່ງໜຶ່ງເພື່ອສະແດງຈຸດຈົບຂອງສິ່ງນັ້ນຢູ່ສະເໝີ.

ບປະຫວັດສາດທີ່ຖືກແທນໂດຍ “ພັນທະສັນຍາ” ໃນຂໍ້ທີ່ຊາວສາມ ຂອງພຣະທຳດານເືອນ ບົດທີສິບເອັດ

ໄດ້ແທນປະຊາຊົນທີ່ປະກາດຕົນແຕ່ໄດ້ກ້າຍອອກຈາກຄວາມເຊື່ອ ແຫ່ງແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດ

ທີ່ເຮືອມອອກໄປເພື່ອສ້າງສະຫະພັນກັບໂຮມ. ຊ່ວງປີ 161 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຫາ 158 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ແທນການກໍ່ຕົວຂອງຮູບຈຳລອງຂອງສັດຮ້າຍ ຊົງໄປສູ່ຈຸດສຸດຍອດໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ແຕ່ວ່າ ‘ຮູບເໝືອນໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ’ ແມ່ນຫຍັງ? ແລະມັນຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນແນວໃດ?
ຮູບເໝືອນນັ້ນຖືກສ້າງໂດຍສັດຮ້າຍສອງເຂົາ ແລະເປັນຮູບເໝືອນໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ. ມັນຍັງຖືກເອີ້ນວ່າ
ຮູບເໝືອນຂອງສັດຮ້າຍ ອີກດ້ວຍ. ດັ່ງນັ້ນ ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ວ່າຮູບເໝືອນນັ້ນມີລັກສະນະແນວໃດ
ແລະຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນແນວໃດ
ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງສຶກສາລັກສະນະຂອງສັດຮ້າຍນັ້ນເອງ—ລະບົບສັນຕະປາປາ.”

“ເມື່ອຄຣິສຕະຈັກໃນຍຸກທຳອິດໄດ້ເສື່ອມຊາມໂດຍການຫັນໜ້າອອກຈາກຄວາມງ່າຍດາຍຂອງຂ່າວປະເສີດ
ແລະຍອມຮັບພິທີກຳແລະຂະນົບທຳນຽມຂອງຄົນຕ່າງສາສະໜາ,
ນາງກໍໄດ້ສູນເສຍພຣະວິນຍານແລະລົດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະເພື່ອຈະຄວບຄຸມມະນຸດທຳຂອງປະຊາຊົນ,
ນາງຈຶ່ງສະແຫວງຫາການສະໜັບສະໜູນຈາກອຳນາດຝ່າຍໂລກ.
ຜົນກໍຄືການເກີດຂຶ້ນຂອງລະບົບສັນຕະປາປາ, ຄຣິສຕະຈັກໜຶ່ງທີ່ຄົບຄຸມອຳນາດຂອງລັດ
ແລະນຳໃຊ້ອຳນາດນັ້ນເພື່ອສົ່ງເສີມເປົ້າໝາຍຂອງຕົນເອງ, ໂດຍສະເພາະເພື່ອການລົງໂທດ
‘ຄວາມນອກຮີດ.’ ເພື່ອໃຫ້ສະຫະລັດອາເມຣິກາສ້າງຮູບຈຳລອງຂອງສັດຮ້າຍນັ້ນ, ອຳນາດທາງສາສະໜາຈະ
ຕ້ອງຄວບຄຸມລັດຖະບານຝ່າຍພົນລະເຮືອນເສຍຈົນອຳນາດຂອງລັດຈະຖືກຄຣິສຕະຈັກນຳໃຊ້ຊັ້ນກັນ
ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງຕົນເອງ.” The Great Controversy, 443.